

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Gellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1859.   Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Provestenen for Principers Ogthed.

(Fra „the Millennial Star.“)

Naar vi søge efter den sande, himmelfste Orden — det System, som skal bevirke Menneskets Fuldkommengjørelse og Lykkelighed, udbille alle de Evner og Egenskaber, hvormed han er begabet, og virkeliggjøre alle hans udødelige Sjæls Forhaabninger — forbauses vi over den Mængde Systemer, der erklære at have dette Maal for Dø. Der findes over tusinde Religionspartier paa Jorden, af hvilke ethvert tilbyder sig som et passende Middel til Fuldbyrdselsen af den store Gjerning, at lykkeliggjøre Mennesket. Naar man betragter ethvert af disse Systemer for sig, have de Udseende af Sandhed, og ethvert af dem finder Nogle, som fuldt og fast troe, at det er Christi Kirke, indtil et andet System, tilsyneladende mere overeensstemmende med Fornuften eller Skriften, tiltrækker sig deres Opmærksomhed; og paa denne Maade er Sjælen en Vold for stridende Theorier, og drives omkring af ethvert Lærdomsveir, i. dtil Gens Levetid er henrunden under frugtesløse Forsøg paa at erhverve sig Kundskab om den sande Theologi.

bekjendelser, alle afvigende fra hverandre hvad Midlerne angaaer, der anvendes for at naae det forønskede Maal, vil ethvert eftertænkfomt Menneske være særdig til at udbrøde: Der maa visseligen ligge noget Forkæert i selve Grundvoldene for disse Systemer, der ere saa udhygtige til at skaffe Mennesket den fuldkomne Lykkelighed, for hvilken han var bestemt.

Vi indrømme, at Stifterne af mange af Nutidens Secter vare oprigtige af Hjerter, havde en reiskaffen og god moralisk Character, rene og ædle Bevæggrunde og en fast Tro, for hvilken de udsatte sig for Farer, udholdt Lidelser og Savn, og mange endog Martyrdøden, idet de langt hellere lode deres Fjender afstjære deres Livsstraad, end at forsage deres Religion. Men Oprigtighed, Iver og Reenhed i Bevæggrundene ere ikke tilstrækkelige Beviser for Lærdommens Nigtighed, eller for at noget System har Sandheden. Oprigtighed, hvor alvorlig den end er, og endstjøndt den kan bringe den, der besidder den, til at lide Døden, beviser ingenlunde, at de Principer, for hvilke han nedlagde sit Liv, vate sande og i deres Natur og Tendents be-

Midt i en saadan Labyrinth af Troes-

regnede paa at være Mennefteslægten til evig Gavn og Velsignelse. Det beviser imidlertid hans ædle Bøveagrunde; thi man kan vel neppe antage, at en Hylker eller Bedrager vilde hengive sit Liv, om han end kunde gennemgaae mange Gjenvedigheden, Lidelser og Forfølgelser under sine Bestræbelser for at sætte sit Bedrageri igjennem, trostende sig ved Haabet om, at det tilfaldt vil være til hans Fordeel. At en Mand frivilligt underkaster sig Farer, Lidelser og endog Døden, kan altsaa ikke ansees som noget sikkert Kjendemerke paa Sandheden; thi vi have de uigjendriveligste Vidnesbyrd for, at de oprigtige Forsvarere af mange falske Religionsystemer have efter eget Tykke og af egen Drift paa taget sig lange og moissommelige Reiser, udsættende sig for Nøvere, vilde Dyr, Vandmangel, osv. Dette er f. Ex. Tilfælde med den troende Mahomedaner, der aarlig foretager sin Reise til Mekka, hans Prophets Fødested; ligeledes med den nidkjære Hindu, som sidder med sine Lemmer sammensurrede i een Stilling, hvilket forarsager gruelige Smertes, indtil Mustlerne blive stive; eller lægger sig i Veien for Suggernauts Vogn, og lader denne uhyre Afgud kjøre over sit Legeme, hvilket vil have en frygtelig og smertefuld Død tilfølgende, eller som paa Forlangende af sin døende Fader, Moder, Slægtning eller Ven vil kaste sig i Ganges, deres hellige Flod, eller lægge sig paa dens Bredder og lade sig skylle ind i Himmelen af den vøgende Flod; og værre end alt Andet, naar en Mand døer i Troen paa Brahmaismen, at da hans Enke stiller sig paa Baalet og lider den grueligste Død med sin Mand's affjælede Legeme paa Skjodet. Og dog staae alle disse Hedninger, hvor oprigtig deres Tro monne være, efter de Christnes almindelige Mening, i Fare for Helvedes Ild; medens paa den anden Side Mahomedanerne og Hinduerne stemple

alle Christne som Vantroende. One og alene det Factum, at et Mennefte lider Alt for sin Religions Skyld, er altsaa ikke noget tilstrækkeligt Beviis, som fornuf-tige, tanksumme Vefener kunne bygge deres Salighed paa.

En useilbarlig Veileder eller Rettefnor er uundgaaelig nødvendig, hvad Menneftenes Frelse angaaer; thi vi kunne ikke for et Dieblisk antage, at den alvise Gud skulde lade sine Børn omkomme kun af Mangel paa en sikker og paaalidelig Rettefnor, hvormed de kunde bedømme de Principers Guddommelighed, som maatte blive fremstillede for dem som nødvendige til Saliggjørelse.

Men hvor skal man finde en saadan Rettefnor, kunde man spørge. Hvormed kunne vi prøve Principernes Ægthed, naar alle andre Vidnesbyrd synes at være upaalidelige? Vi svare, at det eneste sikre Beviis, vi muligen kunne faae — den eneste Rettefnor, hvorefter vi kunne bedømme deres Guddommelighed, er „directe og umiddelbar Aabenbaring.“ Dette er det eneste Middel, hvorved vi kunne veiledes; og intet Mindre kunne vi vente fra vor Skaber, hvis Kjærlighed til hans Skabninger er ubegrændset som Rummet og uendelig som Evigheden.

Men man kunde fremdeles spørge: „Have ikke Mænd til forskjellige Tider fremtraadt og erklæret, at de havde en guddommelig Mission at udføre, en Befaling fra den Almægtige at sætte i Kraft, at tilkjendegive hans Willie, at iværksætte hans Planer, at haandhave hans Forordninger, og at aabenbare hans Magt, og som frimodigt have forkyndt, at de havde samtalen med Sendebud fra Gud?“

Det er et anerkjendt Factum, at et godt Træ bærer gode Frugter, at en reent Strøm giver reent Vand, og ombvendt. Hvilke gavnlige Resultater ere vel udprungne fra de Systemer, oprettede af dem, som

falskeligen foregibe at være inspirerede fra det Høie?

Lad os f. Æg. undersøge det System, som oprettedes af den navnkundige Araber, Mahomed, der besudlede een af Jordens yndigste Egne med Blod, bragte Død og Fordærvelse over Tusinder af Familier, hvis eneste Brøde var, at de ikke betragtede i det samme Lys eller med den samme Verbødighed det System, som han forkyndte, de Love, han søgte at sætte i Kraft, de Betingelser, han fremsøgte og den Religion, han vilde paatvinge dem ved Sværdet, — fordi de ikke vilde annamme som Aabenbaring, det, som de ansaae for Udbrud af en utømmet Phantasi, Frugten af en forstyrret Hjerne og en phantastisk Sværners Daarskaber. Forbedrede han den sociale, moralste, religieuse, politiske og physiske Tilstand hos de Folkeslag, han be-sejrede? Vel sandt, han oprettede et stort og blomstrende Rige, og fra ham nedstammer en lang Række af berømte Monarcher, som indtogte nogle af de rigeste, skønneste og navnkundigste Stillingen paa Jorden. Han var en Mand med store Gvner og Sjælekrafter. Men hvad har Resultatet været? Hvor meget Godt er bleven opnaaet? Hvad Gavn har man høstet? Hvilke timelige eller aandelige Betsignelser ere tilskydt Menneskeslægten af det System, hvis Grundlægger paastod at have guddommelig Inspiration? Virkningerne af denne Religion ere følgende: Dens Tilhængere ere svage og afkræftede i legemlig Henseende, ustadige og vankelmødige i deres Aand, og formedelst Intriguer og Cabaler i Haremets udøves Barne-mord i en frygtelig Udstrækning, som har sin Grund i Misbrugen af et helligt, retfærdigt og rigtigt Princip, (Polygami) som under Beskyttelsen af gode og fornustige Love, værnedes om ved Overtræderens Afstraffelse, og haandhævedes med Bestemthed, vilde have været et Middel til at forædle

Folkets moralste og physiske Tilstand. Men da det bliver behandlet af dem, der ikke have det hellige Præstedommes Magt, og som ikke have guddommelig Myndighed, som ikke have den Hellig-Aands useilbare Veiledning, og som saaledes ikke have den fornødne Visdom og Forstand, som ei kunne indsee i hvilken Hensigt det blev indstiftet, eller fatte de gruelige Følger, der uundgaaelig ville flyde af dets Misbrug, er det bleven et Middel til at sløbe deres Intelligentsfe, nedværdige deres Aand, ubueliggjøre deres Gvner, og forhindre deres Udvikling og Fremadstriden som et Folk. Derfor see vi dem nu som en faldefærdig Nation, lige ved at falde i Ruiner og opløses, hvilket vilde have været Tilfældet for længe siden, hvis den ikke var bleven opholdt af andre Magter, som endnu ikke ere blevne saa svækkede som den selv, men som i Sandhed ogsaa haste til det Tidspunkt, da de ville behøve en stærkere Magts Bistand. Og saaledes har det været med alle de Systemer, hvis Stiftere falskeligen have foregivet at have Inspiration fra Guddommen. Heraf lære vi, at de af Mennesker opfundne Systemer afstedkomme itkun Ondt, hvilket er et afgjørende Beviis for, at de ikke ere af guddommelig Oprindelse eller frembragte ved Inspirationens Aand.

„Men,“ kunde man spørge, „sendte ikke Gud i Tidens Midte sin Søn, den Genbaarne, til Verden — ham, som boede i Faderens Skjod, som var hans Aasyns Glæde, hans Diefteen, Arvingen til hans Herlighed — for at grundlægge paa Jorden en guddommelig Regjering, Tingenes sande Orden? Men efter den Regel for Bedømmelse, I have antaget, at fordi Principerne, som han udgav at være guddommeligt troværdige, og ifølge deres Natur og Virkning stiftede til at bringe Menneskene en fuldkommen Lyksalighed, ikke bragte dem til det forønskede Maal, ei

heller stadigen forbedrede deres Tilstand, hvorledes ville I forklare, at den store Gud, Universets Herre, saaledes tillader sine magtige Planer at blive kuldstæde, sine Love tilintetgjorte og sin Villie at blive ringeagtet af de usle, svage Stabninger, som han har skabt, som kun eksistere paa Grund af hans Gæmildhed, og som altid ere afhængige af ham for Lusten, de indaande, for Verden, de beboe, og i Korthed for alle de Belsignelser, de nyde? Og dersom Maalestokken, hvorefter vi bedømme et Princip's Ikke-Guddommelighed, er Misbrugen eller Unytten af samme, Mangelen paa Følgerigtighed i Planen, Ikke-Opfyldelsen af de i Planen fremsatte Formaal, eller dens Udygtighed til at bringe Menneffeslægten til sand og fuldkommen Lykjalighed — hvad bliver der da af Christi Mission's Guddommelighed? og hvorledes skal man bringe hine modsigende Paaastande i Overeensstemmelse med hverandre? thi I erklære paa det Alvorligste og Bestemteste, at Kristus, hans Apostler, Disciple og Kirke bleve fordrevne fra Jorden, og at paa Ruinerne af den oprindelige Christendom havde sig den udpyntede Catholicisme, hvilken har spredt Udelæggelse og Død næsten over hele Guds Skabelse, og har været Oprindelsen til den frygteligste Overtro, den grusomste Intolerantse, de umenneskeligste Torturedskaber og den groveste Uvidenhed og Daarstab.“

Denne Indvending giver Plads for tre Indrømmelser — for det Første, at Kristus ei var nogen Bedrager, hvilket vilde være overflødigt for os at vise for christne Læsere; for det Andet, at der har været et universalt Frasald fra det System, som Kristus grundlagde; og for det Tredie, at et saadant Frasald var Folgen af Misbrugen af Menneffets Handlefrihed.

1) Vi kunde forsøge at bevise, at Kristus var Guds Son ved Reenheden i

hans Vandel, ved hans Lidelser og Død. Vi kunde fylde hele Bind med Beretninger om hans Barmhertigheds- og Kjærligheds-gjæringer, og hans strenge Selvfornegtelse ved alle Leiligheder. Vi kunde i det Uendelige anføre siensynlige Beviser for det Gode, han bevirkede, for Troen, som hans Apostler og Disciple havde paa hans guddommelige Mission, for at Tusinder senere hen anerkjendte hans Paaastande, troede hans Lærdomme, overlode deres uddelige Sjæle til hans Omfarg, og forsagede alle deres jordiske Besiddelser og fulgte ham. Vi kunde nævne de talrige Martyrer, der hellere hengave deres Liv, end vilde fornegte hans Mission's Guddommelighed. Og vi kunde tillige fremhæve det indre Vidnesbyrd, som den christne Religion bærer i sig selv, den stjerne, moralste Aand, som gennemstrømmer dens Hele, dens Forfistres Fortrinlighed, den stjerne Overeensstemmelse i alle dens Dele, og den Orden og Regelmæssighed, som saa helligt karakteriserer den, naar den opmærksomt undersøges, og naar vi med Umhyggelighed have betragtet alle disse Emner, hvad have vi saa udrettet? hvad Kundskab have vi meddeelt? Hvem kan da af ganske Hjerte erklære for Gud den Almægtiges og hans Engles Afsyn, at de vide med Visshed, at Jesus var Guds Son? Desværre ikke Een.

2) Vi kunde anføre Steder i det Gamle og Nye Testamente som Beviser paa, at Gud forudbestemte, at han vilde tage sin Kirke og sit Præstedomme paa Jorden i et stort og herligt Diemed, kun kjendt af ham selv; eller at det blot var et Led i den store Kjæde af Ting, vedkommende Menneffeslægten's Historie, Frelse, Ophoielse og endelige Ekjebne; eller at der under dens tilshyneladende Uforenelighed med Guds Kraft laae uendelig Visdom. Vi kunde anføre en Mængde Bibelsteder som uigen-

drivelige Beviser for at Gud havde besluttet at skabe og at forandre, at organisere og at opløse, og bygge og at nedrive.

3) Vi kunde arbejde uden Ophør paa at vise, at Gud i sin Mistundhed, Wiisdom og Godhed organiserede Mennesket som et frit, selvstændigt Væsen, — gav ham Frihed til at tænke og handle, til at vælge og forkaste hvilken som helst Lærdom, der maatte blive fremstillet for ham; og at det var hans Handlefrihed, som gjorde, at Christi Kirke ikke sandt noget blivende Sted paa Jorden.

Men om vi skulde gjøre dette, hvad vilde det vel føre til? Vi vilde kun have ophobet en Mængde stadfæstende Vidnesbyrd, men ingen substantielle Beviser, ingen utvivlsomme Vidnesbyrd og vissefælg ingen useilbare Prøvestene.

Vi kunde anføre Vidnesbyrdet om de Mirakler, Frelseren og hans Apostler gjorde, hvilke af de saakaldte Christne ansees som uomstødelige Beviser for Christi Mission; men at antage et saadant Vidnesbyrd som Kjendemærke paa et Principers Egthed, vilde være at bygge paa Sand; det vilde være at overgive sig aldeles til Andres Veiledning, og at bygge vor udødelige Sjæls Saliggjorelse paa Fremstillinger, som muligen kunde være Bedrageres Opsspind eller Magiens Virkninger, med mindre vi have en sikker og useilbar Prøvesteen, hvorved vi kunde vide, om hine Mirakler stete ved Guds Kraft eller ikke.

Den eneste Maade, hvorpaa Menneskene kunne faae Kundskab om de Grundsatninger ere af guddommelig Oprindelse, som til hvilken som helst Tid maatte blive fremstillede for dem, er ved „directe og umiddelbar Aabenbaring.“

„Men hvorledes kan man erholde denne kostelige Gave?“ kunde man spørge. Uden her at besætte os med Fortiden svare vi: Den kan nu erholdes ved Lydighed mod det evige Evangeliums Principer, som atter er gjengivet til Jorden i den Hensigt at tilveiebringe den endelige Fuldkommenhed af alle Ting, samt for at sætte Mennesket i Besiddelse af en fuldkommen Lykhalighed, berede ham for hans Skabers Nærvarrelse, opøise ham til den høieste Rang, et fremadstrubende Væsen kan naae, gjøre hans Evner fuldkomne og begave ham med den kongelige Myndighed, som vil sætte ham istand til at organisere og regjere Verdener, ligesom hans himmelske Fader nu gjør. Og, naar Du har adlydt, da skal Du annamme Gud den Almægtiges Hellig-Aand, som er eet med ham, som udgaaer fra den Eviges Nærvarrelse, som bejsler og oplyser deres Sind, der ville modtage den, og stempler som Sandhed Alt, hvad som er af Gud. Da vil Du kunne forstaae, at directe og umiddelbar Aabenbaring er den eneste paalidelige Prøvesteen for Principerne.

Bestaffenheden af Mormonismen.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Mormonismen“ er en practisk Religion og omfatter Alt, hvad der vedkommer Mennesket. Den er ikke som de saakaldte Religioeses Søndagsskole, der trækkes paa

for at give dens Bører et respectabelt Udseende i Kirken eengang om Ugen eller maastee ligesaa mange Gange om Aaret; thi den omfatter enhver Dag i Ugen saavel

i practist som i aandelig Henseende hele Aaret igjennem. „Mormonismen“ er i Sandhed en Hverdagsreligion for hele Livet og intet mindre, og det „Sidste-Dages Bort“ er Begyndelsen til Grundlæggelsen af et Rige, som Gud ved Fuldbyr-delsen af sine forunderlige Hensigter vil oprette. Og for at befordre Kirkens Ud-vikling og danne Kjernen til det Sidste-Dages Rige udsamles de Hellige og orga-niseres som et Samsund saavel i politist som i religiøs Henseende, og estersom de voqe i Antal, udstrækte de sig længere og længere, anlægge nye Settlementer, bygge Stæder, opreise Tæmpler og udføre Alt, hvad der forekommer i en saadan practist Gjerning. For de Hellige er alt dette deres Religion, og det optager hele deres Liv og udtræber hele deres Virksom-hed. Dette giver dem naturligtviis en fast, practist Charakter og deres Religion et fremragende, eiendommeligt Præg. For os er det Factum, at „Mormonismen“ er saa altomfattende og har en saa udstrakt Virkekræds, et stærkt Beviis paa dens gud-dommelige Natur og taler prophetist om dens store Bestemmelse og varige Bestaaen. Det er klart, at den „forunderlige Gjer-ning,“ som Fortidens Propheter, Psalmi-ster og store Aander forudsaae, hvilken skulde aldeles ombanne Samsundet og give Ver-den en tusindaarig Fredsregjering, maatte have havt det samme Formaal og de samme Særkjender som „Mormonismen.“ Den er ikke blot en Søndagsgjerning, opshldt ved Beden, Syngen og Talen, men den er en Gjerning, som vil danne og udvilde et nyt Samsund. Som saadan maatte den gjen-nemgaae de samme Grader og den samme Kamp, som „Mormonismen“ allerede har gennemgaaet, og vil fremdeles udvilde sig i alle Retninger, indtil vor himmelske Fa-deres Hensigt er opnaaet, nemlig at om-ordne Samsundet paa Jorden i Lighed

med den himmelske Orden, og give Verden en ny og bedre Civilisation.

Dette er Bestaffenheden af og For-maalet for Mormonismen, betragtet fra det practiste Standpunkt. I theoretist Hen-seende er den saa omfangsrig, at selv ikke den Største blandt os kan fatte Fylden af hvad den vil udføre. Den er uudtømmelig i Indhold og forgrener sig i det Uendelige, optagende i sig ethvert sandt og rig-tigt Princip. Derfor er den reen, fri-modig, kraftig og seierrig i sit Væsen, og indgyder en Aand, som er frisk, frydefuld, selskabelig, giestfri, utvungen, broderlig, god-modig, velvillig og fremadstræbende, men desuagtet helt modig, værdig og alttopoffrende, naar Eghedens Alvor eller Præstedøm-mets Pligter kræve det. En mørk, klyn-kende, klagen, knurrende, illiberal eller svag Aand er ikke „Mormonismens“ Aand, hvis Stræben og Retning er virkelige og sande Dyder og Egenstaber, hellere end stive og tomme Formaliteter, hvormed den Overfladiske lader sig nøie; og ærlig Sand-druhed hellere end kunstlet Forfinelse i An-skuelser og Etikette.

Den oprindelige Christendom, saaledes som den er fremstillet af Fisterne fra Ga-lilæa, var ikke isert det smykke, skolaistiske Klædebon, hvormed de classiste græske Lærde prydede deres philosophiske Systemer, ei heller var den fra først af berømt for sine Kunster og Vidensstaber i den Mængde og Udvikling, som det navnkundige Athen og Rom kunde prale af; og medens Christi Lære var en Anstadssteen for Jøderne, an-saae Grækerne den for en Daarlighed. Og dog, hvad blev Resultatet i verdslig Henseende af den Mission, som Tømmer-manden Josephs formeente Søn og hans Disciple, Fisterne fra Galilæa, vare kaldte til? Det opslugte Grækernes og Romernes Civilisation, og Hæftermagten over Jorden overgik til Nationer, der bekjendte Christi

Navn, og gav en Civilisation, som har naaet en saa mægtig Udstrækning, udviklet Kunster og Videnskaber og hine nyere kjæmpemæssige Opfindelser af Jernbaner, Telegrapher, Maskinerier, osv., i Sammenligning med hvilke Grækenes og Romernes Kundskab og Civilisation vare kun som Børnelegetøi. Vi vide, at Christenheden har tabt meget i Reenhed, Simpelhed og Kraft formedelst Frasaldet, men ikkedestomindre ere store Resultater opnaaede formedelst den Religion, som Christus grundlagde; og desuden vise Tidernes Tegns og Retningen af enhver af Nationernes Begivenheder og Bevægelser, at Tiden ikke er fjern, da „ethvert Ræne skal boie sig og enhver Tunge bekjende,“ at den Religion, som anerkiender Kristus som dens Ophav og levende Apostler og Propheter som dens Styrere, er den bedste, om den end, ligesom den oprindelige Christendom, var en Anstødssteen for Fjenderne, og for Grækerne en Daarlighed, er det samme for de nu levende Nationer, der endnu ikke kunne fatte, at hvad de kalde „Mormonisme,“ i Virkeligheden er den oprindelige Christendom, gjenoprettet og sammensøiet med en ny Uddeling. Hvad den var fordem, er den ogsaa nu, med den Undtagelse, at den har et større Formaal for Dø og vil være hurtigere i sin Udvikling og mere universal og omfattende i sine Resultater. Den omfatter en Huusholdning for alle Ting og alle Tidsalder; den er oprettet i en mere opløst Tidsalder end Tilfældet var for 1800 Aar siden; den har Kundskaben om og Løttelserne af Nutidens Opdagelser til sin Raadighed, og dens Disciple ere udgangne fra Jordens meest practiske, foretagelsesdygtige og indsigtsfuldeste Nationer, medens England, Amerika, Frankrig, Tydskland, Rusland, Italien, Indien, China, Japan og i Korthed alle Folkeslag synes paavirkede af den samme Magt, som ud-

sender „Mormon-Edssterne“ over hele Jorden og fører dem tilbage til Zion med deres Tusinder af Troende paa det Sidste Dages Værk. Men i Beskaffenhed og Aand er denne nye Uddeling eller Formelsen af den oprindelige Christendom, den selvsamme, som den var i de første Apostlers Dage. For Sectererne kan den vel være en Anstødssteen, og for de Lærde, de „Fornemme,“ de Stolte og Aristokratiet kan den maaskee synes at have for megen Lighed med hvad Tømmermandens Søn og hans Disciple fordem gjorde mod de græske Lærde, nemlig at lægge Øgen ved Roden af deres Systemer; men den har den samme friske, herlige, kraftige Aand, som har givet Christenheden Herfermagt over Verden. Saa vil Tilfældet atter vorde; en ny saadan stor Gjæring vil blive udført og paastyndet ved de Løttelser, som Dampen og Telegraphen ville yde, og ledsaget af Begivenheder, der ville bære Vidnesbyrd om den sidste store Huusholdnings Bigtighed og Værd. For 1800 Aar siden tog den første Komme af Christi Religion Verden fra den Stilling, hvori 4,000 Aar havde bragt den, og benyttende sig af Kraften og Resultaterne af alle foregaaende Tidsalderes Civilisation har den bragt Verden op til dens nuværende Standpunkt. Christi Religions anden Komme vil tage Verden fra dens nuværende Standpunkt og bringe den tilligemed Resultaterne af 6,000 Aar og Kraften af Fortidens og Nutidens Civilisation ind i det syvende Aartusinde — Skabningens Sabbats-Hvileaar. Og naar den tusindaarige Fredsregjering har bragt denne Verden nærmere den evige Tingenes Orden, ville ædle Kunster og Videnskaber pryde den som med et kongeligt Gevandt, og selv Nutidens Opdagelser ville træde i Baggrunden for en endnu større og fuldstændigere Udvikling af alle Naturkræfter, saa at Damp, Telegrapher og Maskine-

rier ikke længere skulle være et Under, men forenet med Jesu og hans Præstedømmes en Selvsølge af den store Civilisation, retfærdige Regjering.

Helbredelsens Gave.

(Fra „the Millennial Star.“)

„De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes.“

Det er siensynligt, at Frelseren ikke alene gav ovenstaaende Forjættelse til de Troende som et Tegn, for derved at tilkjendegive hans Magt, men tillige som en „Velsignelse“ for de Hellige i Lidelselstilsælde, paa det de ved dette Middel kunne triumphere over Fordærverens Vælde, medens de Gjenstridige og Vantroer salde som Offre i tusindviis for Sygdomme, mod hvilke de med al deres Viisdom og Dydighed ikke have kunnet finde noget Middel.

Dog, hvor ofte hænder det ikke, at naar Herren har stillet denne Velsignelse til sit Folks Naadighed, have de i en kort Tid udviist stor Iver i Tro, Bøn og Faste for at tilegne sig den; men siden efter ere de blevne lunkne og Trin for Trin gaaede tilbage, indtil de tilsidst have tabt al den Tro, de engang havde, og, hvad som er endnu værre, leve i Smerte og Glendighed, medens de ved en retfærdig Wandel, efterlevende Evangeliets Forstrifter, kunde have nydt Helbred og Styrke.

Og atter Andre have gaaet saavidt, at de troe, eller sige, de troe, at denne tilligemed flere andre Velsignelser kun gaves Kirken under dens første Organisation for at vise Guds Kraft. En saadan Lære kan visseligen bringe et oprigtigt Menneske paa den Tante, at saadanne Hellige (om de forresten ere Hellige) ere formedelst deres Dorkthed og Lunkenhed komne langt under den Stilling, de skulde indtage, for at kunne erholde dem, og at de sige, ligesom

Ræven om Kønnebærrerne, „de ere sure,“ fordi de ikke kunne naae dem.

Enhvert fornuftigt Menneske vil indrømme, at „det er lettere at forebygge et Onde end at helbrede det.“ Men da der gives mangt og meget, som vi i vor nærværende Provetilstand ikke kunne forebygge, er det da ikke ret og retfærdigt, at vi skulle være i Besiddelse af Magt til at tilintetgjøre Satans Planer, som han saa listigt lægger til Menneskeslagets Fordærvelse, og at vi ikke lade ham efter eget Lykke ved sin Trædshed binde vore Hænder og Fødder, fordærve vore Legemer og svække vore Sjælebæner, saa at han derved skulde kunne faae Magt over os og omtumle os, indtil vi blive Slaver af vore Lidensfæber og desformedelst bevirke, at vort Liv tilbringes i Glendighed? Jo. Lad os da som den sande og levende Guds Hellige bestræbe os for at forstaae vor Organisation, og fore et Liv, som vil vinde vor himmelske Faders Velbehag; og om vi da skulde blive hjemsogte af Sygdom, eller et Ulykkestilsælde skulde ramme os, kunde vi med Tillid forlade os paa Forjættelsen: „De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes.“

Herren har i sin Viisdom givet sine Hellige denne Forjættelse, at de derved kunne helbredes, naar alle andre Hjælpemidler faae seil. Djævelen kan vel have Magt til at bestabige Viingaardens Frugt og Markens Urter; men til Bekjæmpelsen og

Overbindelsen af denne Magt har Gud atter gjengivet til Jorden det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed.

Er det derfor ikke nødvendigt, at vi holde os nær til Herren, saa at vi kunne have Krav paa den givne Forjættelse? Svaret er ligefrem, og hele Christenheden vilde svare „Jo!“ Heri stemme vi Alle overeens. Men det næste Spørgsmaal vil

blive: „Hvad maae vi gjøre, for at blive istand til at kunne holde os nær til Herren?“ Ved Besvarelsen heraf vil der opstaae en stor Forvirring, og Enhver vil betegne sin egen Maade som den bedste, medens enhver trofast Hellig vil blive veiledt af Guds Aand, og derved erholde den lovede Velsignelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Da vi have gennemgaaet de indkomne halvvaarlige Rapporter og Regnskabet fra de respectibe Conferencer og ere særbige med det samlede Halvaars-Regnskab for den hele Mission, kunne vi ikke andet end tilkjendegive vor Tilfredshed med de præfiderende Eldste, saavel som det øvrige Præstedømme og de Hellige i Almindelighed. Vi see tydelig, at de ere voget i deres Pligters Opfyldelse, og vor hjærlige Formaning til vore Brodre og Søstre i Pagten er: Vedbliver saaledes at gaae fremad i Udvikling, i Tro og i gode Gjæringer. Gifter Gud og hans hellige Love, Bud og Befalinger over alle Ting. Værer nidkjære i Eders Gudsdyrkelse, i Sabbatens Helligholdelse, i Faste, i Bøn og Baaaldelse. Naar I opoffre Eder i Faste til Herren paa Eders regelmæssige Fastedag, forsømmer ikke samvittighedsfuldt at betale Eders Faste penge til Fattigkassen, saa at Eders Faste og Eders Offering kan opstige som en sød Lugt for den Herre Zebaoth og neddrage Velsignelser over Eders Hoveder.

Opfylder Eders Pligter saavel mod Eders Medmennesker som mod Eder selv indbyrdes. Strider mod det Onde og overvind det med det Gode. Udbreder Kundskab og Lys omkring Eder, og fremstiller for Andre et folgebærdigt Exempel.

Erindrer, at uden Tro er det umuligt at behage Gud; men ransager Eders Tro, om den er sand og levende, virksom og kraftig, og erindrer Apostelen Jacobs Ord, „at ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er Troen død uden Gjæringer.“

Viser Menneskets Børn, at Eders Religion ikke er et Mundsvær, ikke en blot smul Theori, men at den er en Virkelighed, en praktisk Religion, stillet til at omdanne Menneskets faldne Natur, gjøre den bedre, ædlere, fuldkommenere.

Forsømmer ikke at ransage Guds hellige Ord og Aabenbaringer, baade Fortidens og Nutidens, og samler Eder derved nyttig Kundskab baade for Eder selv og til at meddele Andre.

Agter, ærer og adlyder de Mænd, Herren har stillet til Eders Veiledere; beder for dem, at Herren maa velsigne Eder gennem dem; agter paa deres Raad og Formaninger, og det vil gaae Eder vel timelig som aandelig.

Værer samvittighedsfulde i at betale Herren Eders Tiende og Offeringer; og bidrager saaledes hvad I kunne til hans Riges Opbyggelse paa Jorden; thi dersom I først „søge Guds Rige og hans Ketsfærdighed, skulle alle øvrige Ting tilfalde Eder.“

Huusholder fornuftigt med Eders timelige Ting; tillukker ikke Eders Haand for den værdige Trængende; samler tidlige hvad I kunne for Eders Udfrielse; og Herren, som seer alle Eders Bestræbelser, skal belønne Eders Flib, Trofasthed og Lydighed og opfylde alle Eders Hjerters retfærdige Ønsker og Forhaabninger i hans egen beleilige Tid.

„Maa den Gud, som har begyndt det gode Værk i Eder, fuldføre det indtil Jesu Christi Dag!“

Efterretning fra Utah. Vi have modtaget Brev, dateret Manti den 5te Mai, fra Eldste P. D. Hansen, som tidligere arbejdede paa „Stjernens“ Contoir, og han fremsender herved sin kjærlige Hilsen til alle de Hellige i Scandinavien, og formaner dem til en trofast og neiagtig Opfyldelse af alle de Pligter, som maatte blive dem paalagt af Herren formeðst hans hellige Præstedømme. Han udtaler sin Glæde over Guds Naade, som forundte ham at vandre hjem til Ephraims Bjerger og blande sig blandt hans Folk, som der have samlet sig, fjernt fra en ryggesløs og dybfalden Verdens Synd og Ugudelighed, for i Fred og Ro at kunne tjene Herren deres Gud efter deres Hjerters Attraa, overeensstemmende med hans aabenbarede Love i de sidste Dage. Selv føler han sig lykkelig i sin Stilling, og beskriver Tilstanden i Territoriet som særdeles god. Helbred og Sundhed hersker overalt, og Enhver havde travlt paa Markerne med at ploie, saae, sætte Gjerder, osv., og Alle have Udset til en riig og overflødig Høst, og Størstedelen af Befolkningen er lykkelig ved at kunne lægge Korn og Meel op for den forestaaende Dyretid. Dersom I de Hellige, naar de emigrere, kunde medføre danske Uldarter, vilde det være til stort Gavn, da de vilde kunne faae 2 a 3 Rdlr. for Parret. Dækener og Tæpper ere paa Reisen langt at foretrække for Dyner, og ogsaa her hjemme, da en Dyne ikke duer for en Mand at tage med i Skoven eller paa Marken. For meget Skoetoi kan ikke medføres — et Par Støvler koster her 9 Dollars, et Par Sko 4½. Udsage og andre skarpe Redskaber anbefales at medtages. Den, som har Naad til at anskaffe sig Messing- og Kobber-Rogekar, vil have længere Nytte af dem her end af Blik, og desuden tilraades de Hellige at tage Geværer og Ammunition med sig fra Udrustningsstedet ved Sletterne. Han formaner de Hellige til at bevare Herrens And saavel i Udspreddelsen og paa Reisen som efter deres Ankomst til deres kjære Hjem, paa det de ikke skulde støde sig over enhver ubetydelig Modgang eller Gjenvordighed, eller snuble over enhver lille Myretue, opmuntrer dem til under alle Omstændigheder at handle i Retfærdighed og ønske Herrens Velsignelse over Enhver til at tage virksom Deel i hans Riges Opbyggelse og Sandhedens Udbredelse, paa det Jordens Forløsning maa blive paastyndet, og alle Herrens Planer blive udførte.

Emigranterne. Af private Meddelelser have vi erfaret, at vore Emigranter antom til Florence den 23de Mai, efter en behagelig og hurtig Rejse gjennem de Forenede Stater paa Jernbaner og Dampskibe, og vare allerede ude paa Sletterne den 9de Juni.

Det store Frasald.

(Fra „the Millennial Star.“)

(Fortsat fra Pag. 301.)

Frasaldet var nødvendigt for at iværksætte den Saliggjorelsesplan, som vedtoges i Ewighedens Raad. At de Hellige forud forstode dette, er indlysende af Pauli Ord, der siger, at førend vor Herres Jesu Christi Tilkommelsesdag skal Frasaldet komme. Det seer ud til, at han forstod Gjenløsningsplanen og Virkningerne af hine uomstødelige Love, hvorved den skal gennemføres. Enhver Ting, som vi have noget Kjendskab til, gaar gradviis fremad paa Veien til Fuldkommenhed, saa længe som den ikke sætter sig op imod hine Love; men dens Udvikling kan tage en længere eller kortere Tid. Saaledes see vi f. Ex. Mennesket først som Barn, hjælpeløst og uskyldigt, ude af Stand til at beskytte eller sørge for sig selv. Længere hen i Tiden see vi ham som en kraftig Yngling, hvem de beprydede Naturgaver og de sig udviklende Gvner betegne som den fornemste i Skabningens Række; og derefter — med Manddommens Udtryk i sit Ansigt og sin virksomme, intelligente, tænksomme, opfindsomme og fremadstræbende Aand — som Herre over den Skabning, der omgiver ham, formedelst hans fortrinlige Egenstaber. Men snart er hans Legeme for snebert for hans opadstræbende Aand, der hæver sig til en anden og mere ophøiet Sphære. Desuagtet bestaaer hans Tilværelse fra Buggen til Graven i en gradviis Udvikling af hans evige Gvner og Egenstaber.

Det samme er Tilfælde med Dyre-, Plante- og Mineralriget, og ligeledes med Jorden selv. I sin Udviklingsproces har den naaet sin nuværende Tilstand, og dens fremtidige Udvikling kan letteligen fattes af enhver opmærksom Sagtager. Derved

er Mennesket kommet til sit nuværende sociale og politiske Standpunkt. Dette kunne vi kalde en Erfarings-Sandhed, anvendelig paa Alt, hvad vi kunne fornemme med vore Sandser, og heraf kunne vi ved fornuftigt Resonnement komme til den Slutning, at ogsaa Forløsningen vil finde gradviis Sted, og naae sin Fuldkommenhed efterhaanden.

Vi komme ikke til dette Resultat alene ved Fornuftslutninger; men ogsaa fra den dunkle Fortid lyder en Stemme, fuld af den Viisdom, Erfaringen giver, hvilken udtaler den hellige Sandhed.

Enhver Huusholdning var aspakset efter Menneskets større eller mindre Udvikling; og eftersom han stred frem, gaves Huusholdningen overensstemmende dermed.

Det vilde være overskødigt her at opregne de forskjellige Uddelinger, at følge deres Udvikling og Fuldbendelse, og at paa-pege Frasaldet fra den mosaiske Huusholdnings Aand, der var en Forbereder for Indførelsen af den christne Huusholdning, der tydeligen viste, eftersom Samfundet udviklede sig, at den givne Huusholdning var utilstrækkelig til at tilfredsstille Tidens vokgende Krav, og at fuldkomnere Meddelelser vare nødvendige.

Vor nuværende Hensigt er at vise den christne Huusholdnings Udygtighed til at fuldende den store Kjæde af successive Uddelinger, der skulde berede Jorden for en celestiaal Herlighed og Mennesket for den ophøiede Stilling at være Arving til de evige Liv. Alle Profheterne og Guds hellige Mænd have hentydet til et Magtens Rige, der skulde herstke med Majestæt og Bælde, være de Ondes Skrak og en

retskaffen og upartist Forvalter af Retfærdighedens Love. Dette kunde den christne Huusholdning aldrig have opnaaet. Den bragte indre Fred og sand Lyksalighed til Alle, som annammede dens Principer, men selve Anden i nogle af disse Principer forhindrede Organisationen af en saadan Magt, som den beskrevne, selv om Omstændighederne havde tilladt det. Der blev dengang intet saadant Rige oprettet, som underlagde sig alle Verdens Riger; men de sidste Dages Huusholdning skal udføre dette Arbejde, naar det formedelt Retfærdighed bliver saa stærkt, at Magten og Herredømmet gives den Høiestes Hellige. (Dan, 7, 27. Aab. 11, 15.) Den førstnævnte søgte at regjere Menneskene ved moralist Overtalelse; men dermed kan man kun styre de Oprigtige og Ydmyge. Tyrannen, Undertrykkeren, den Uærlige, den Fordærvede og den Uretfærdige ville kun haane dens ophøiede og guddommelige Lærdomme, og bedrive deres Bedesthyggeligheder og Synd tiltrods for dens rene og ædleste Forkrifter. Den anden forener den moraliske Overtalelses Mildhed med Magtens stærke Haand for at overbevise og lykkeliggjøre de Oprigtige af Hjertet, beskytte dem for Uretfærdighed og Undertrykkelse, medens den forvalter Lovene med Retfærdighed og Upartisthed. Men de dengang stedfindende Omstændigheder vilde ikke tilstede Indførelsen af nogen anden Uddeling end den, der var givet. Samsundet var ei tilstrækkeligen udviklet for Annammelsen af nogen anden; derfor var det nødvendigt, at Menneskene skulde afvige fra den givne, paa det de gradviis kunde bringe Samsundet i en Tilstand, der var stillet for Annammelsen af den største, ædleste og meest ophøiede af alle Uddelinger.

Som Beviis herpaa behøve vi kun at kaste et Blik tilbage paa Samsunds-Tilstanden, da hiin Huusholdning gaves.

Den herskende Magt var frigerst i sin Natur, haardnakket i sin Myndighed, ivrigt vogtende paa det mindste Spor af Opposition for at kunne knuse den i Fødselen, og idømte Alt, hvad der havde den mindste Lighed med Modstand, den haardeste og ubarmhjertigste Straf.

Denne Nidkærlighed for Myndighed, uafhængig af „Verdens stolte Hersterinde,“ lykkedes det de ryggesløse Jøder at optænde mod Christus, idet de tvang Pilatus til at dømme ham, som han ansaae for uskyldig, til Døden, blot fordi han var bange for, at den Magt, der gav ham hans Myndighed, skulde troe, at han begunstige dens Forehavende, som antog den Tittel, — hvilket de betragtede som en Majestætsforbrydelse — „Sødernes Konge.“ Den samme Magt ansaae ethvert Forsøg paa at forene Religionen med Statsanliggender som Høiforræderi i høieste Grad; desaaarsag finde vi, at Apostlerne lede mere Forsølgelse som Følge af Bestyldninger for oprørst Politikk, grundede paa deres Lærdomme med Hensyn til deres Herres anden og herlige Tilkommelse, end af nogen anden Aarsag.

Af denne Grund vare de nødte til at tilbageholde deres Kundskab om Gjengjældens Tider, fastsatte i Ewighedens Raad, og at fremstille de saa Lærdomme, de forkyndte, paa en halv hemmelighedsfuld Maade, hvilket forvirrer vor Tidss overfladiske Theologer. Af denne Aarsag opstod den Bilsfarelse blandt Theosalonikerne, som vi anførte i Begyndelsen af denne Afhandling, og dersom de, der vare af „Troens Huusholdning,“ kunde falde i en saadan Bilsfarelse med Hensyn til Messias Komme i Kraft og Herlighed, hvor meget mere Grund var der ikke for deres virksomme og rænkefulde Fjender, at anname den samme Tro og at benytte den til Udryddelsen af Christendommens Forkyndere?

Vi sige derfor, at de dengang stedfindende Omstændigheder tilstedte ingen anden Uddeling, end den givne. Den aandelige Friheds ædle Principer vare neppe kjendte af Jøde eller Hedning. Det skønne Princip, at Mennesket i politisk, social og religiøs Henseende skulde regjeres ved guddommeligt Aabenbaring, directe meddeelt, betragtedes med den grusomme Fordoms og den gamle Sædvanes Vine som farlig for Samsundets og Regjeringens Vel, og fortjente derfor at oprykkes med Rod.

Men kunde ikke den Huusholdning have udviklet sig saaledes, at den kunde have tilveiebragt den fornødne Kraft og Organisation for den fuldkomne Gjennemførelse af Guds Planer? Nei; Samsundet kunde ikke have udviklet sig saa hurtigt, som hans Planer nødvendighvis maatte udvikles. Og atter den naturlige Tilveielighed hos Mennesket at løbe efter selvsomme Læresætninger og falske Forestillinger, hvilket netop dette Frasald beviser, tilintetgjorde alt Haab om en langsom og gradvís Udvikling til hine ædlere Principer og Love og sammes Esterlevelse, som udfordredes for at bringe Jorden til sit bestemte Maal.

Men hvis den christne Huusholdning ikke fuldstændigt kunde udføre Alt, hvad der udtrævedes for Menneskets endelige Opføielse, hvorfor blev den da givet? Sinpeltthen fordi Samsundet uden den aldrig vilde være bleven beredt for den efterfølgende, — fordi der udtrævedes, at Ustyrligheden maatte lide som Forsoningsoffer for Verdens Synder, — fordi den store Kjæde af succesvise Udviklinger vilde have været usfuldstændig uden den. Barnet bliver ikke

i et Nu en Mand — det springer ikke lige ind i Manddommen uden først at gennemgaae de mellemliggende Grader. Den ædle, forhaabningsfulde og blomstrende Ungdom maa nødvendighvis gaae forud for Manddommens Modenhed. Hiin Huusholdning var en kostelig Gave for Jorden. Dens forædlende Principer — endstjøndt saa fordærvede, som de alle bleve — virkede for Samsundets Udvikling med uimodstaaelig Kraft; og ligesom den krystallare Bæk, der flyder reen fra sin Kilde, men som under sit Løb besmittes af Snaus og fordærvede Ting, der blande sig med den, alligevel forstrifer og opliver de grønne Trær, der udstrække sine løvrige Grene over dens Bredder, saaledes har den himmelske Strom af christne Principer, som udvældede reen og klar fra Inspirationens Kilde, udviklet, uagtet den blev fordærvet, den menneskelige Friheds skønne Træ, indtil dets udsprende Grene nu frembyder et Læ for det evige Præstedomme, der endnu engang har opreist Sandhedens Banner paa Jorden, og samler om det de Edleste af Menneskeslægten, som fyldte med den Ewiges Mand ville rulle Riget seirende frem, og sammensveise det sidste Led af den gyldne Kjæde af succesvise Udviklinger, hvorved det Forbigangne, Nuværende og Tilkommende vilde blive uoploseligt forenede.

Det vilde være unu ligt i en saa kort Afhandling som denne at fremsætte alle de Beviser, som stadfæste Sandheden af ovenstaaende. Vi vilde derfor hernæst begynde at undersøge Frasaldets practiske Virkninger.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838.

(Fortsat fra Side 302.)

Tirsdag Morgen den 7de bragte Nogle, som ikke tilhørte Kirken, den Efterretning til Far West, at ved Valget i Gallatin igaar bleve to eller tre af vore Brødre dræbte af Missourianerne, bleve liggende paa Marken og tilstedes ikke at blive begravede; at Brødrene bleve forhindrede i at votere og at Storstedelen af Indbyggere i Davies County havde besluttet at drive de Hellige ud af Countiet.

Da jeg kom til Kundskab herom, reiste jeg til Gallatin for at hjælpe Brødrene, og ledsagedes af Præsident Nigdon, Broder Hyrum Smith og femten eller tyve Andre, der vare bevæbnede til Selvforsvar, og Anførselen overlodes George W. Robinson.

Paa Veien traf vi sammen med Brødre fra forskjellige Dele af Landet, der vare blevne angrebne af Pøbelen, men vi ankom Alle lykkeligt til Oberst Wight om Natten, hvor vi fandt nogle af de Brødre, som vare blevne overfaldne af Pøbelen i Gallatin, samt flere Andre, hvilke ventede paa os for at høre vort Raad.

Fra firkte Rilder erfarede vi, at eet Hundrede og halvtredstindstyve Missourianere havde kæmpet mod sex til tolv af vore Brødre, der kæmpede som Løver. Flere Missourianere fik deres Hjernestaller knuste. Helligt være Mindet om hine saa Brødre, som saa tappert strede for deres constitutionelle Rettigheder og Religionsfrihed mod saadan en Overmagt af Bøvehalse.

Onsdagen den 8de. Efter at have tilbragt Natten i Raad hos Oberst Wight, reed jeg ud med nogle af Brødrene for at tage Situationen i Diesbyn i den Egn, og besøgte blande Andre Adam Black, Fredsdommeren for Davies County, som

for nogen Tid siden havde solgt sin Eendom til Broder Winsor Knight, og efter Overenskomst faaet en Deel af Kjøbesummen udbetalt, hvorefter han forenede sig med en Pøbelhob for at fordrive de Hellige fra Davies County og forhindre dem fra at nedsætte sig der. Paa Forespørgsel bekjendte han hvad han havde gjort, og da han havde brudt sin Embedsæed, bad vi ham om at give os Dpreiſning paa een eller anden Maade, saa vi kunde komme til Kundskab om han var vor Ven eller Fjende, og om han vilde forvalte Lovene i Retfærdighed; og tillige opfordrede vi ham høfligt til at undertegne en Fredsoverenskomst. Dette vilde han ikke, men sagde, at han selv vilde udsærdige en saadan til vor Tilfredshed og undertegne den, hvilket han ogsaa gjorde; den lyder som følger:

„Jeg, Adam Black, Fredsdommer i Davies County, bevidner herved for det Folk, kaldet Mormoner, at jeg er forpligtet til at overholde denne Stats, saavel som de Forenede Staters Constitution; at jeg ikke staaer i Forbindelse med nogen Pøbel; at jeg ikke vil forene mig med nogen saadan, og at saalænge de ikke fornærme mig, vil jeg ikke fornærme dem.

Den 8de August 1838.

Adam Black,
Fredsdommer.“

J Haab om, at han vilde staae ved sin givne Forfikkning og haandhæve Lovene, forlod vi ham i Fred og vendte tilbage til Oberst Wight's i Adam-ondi-Ahman.

Om Aftenen aflagde nogle af Borgerne i Mill Port os et Besøg, og vi kom

overeens om at møde i Raad med nogle af Countiets fornemste Mænd i Adam-ondi-Uhman næste Dag Kl. 12.

Leiren fortsatte fremdeles sine Arbejder i Ohio; Mange vare syge, og onde Aander sagte at forulempe Brødrene. Vidsterne Dunham, Carter, Knight, Pettin-gil, Brown og Perry tilbragte Aftenen med at gaae fra Telt til Telt og true Sygdommene og de urene Aander, og stode som de Helliges Forsvarere mod Fordærveren. Kun Broder Byingtons Barn døde, men Mange bleve helbrede.

Committeen samledes i Adam-ondi-Uhman Kl. 12 ifølge tidligere Bestem-melse. Paa Borgernes Side var Joseph Morin, ubdalt Senator, John Williams, ubdalt Repræsentant; James B. Turner, Skriver i Districtsretten; paa de Helliges Side Lyman Wight, Winsor Knight, John Smith, Reynolds Cahoon og flere. I dette Møde indgik begge Parter en Fredspagt med hinanden paa at ville be-vare hverandres Rettigheder og at haand-

hæve samme; og vedtog, at om Noget eller Nogle skulde gjøre Uret, skulde ingen af Parterne opholde dem, eller søge at unddrage dem Retfærdighedens straffende Haand, men føre frem alle Overtrædere, saa de kunde blive behandlede efter Lov og Ret. Forsamlingen hævdedes, den bedste Forstaaelse herstede, og jeg og mine Ven-ner begave os til Far West, hvor vi ind-traf omtrent ved Midnat og fandt Alt roligt.

Fredagen den 10de. Da jeg var no-get træt, tilbragte jeg Dagen hos min Familie. Befattede mig kun lidt med Forretninger.

Leiren vedbliver at være hjemstøt af Sygdom. Broder Carricos Barn døde. Vidste Tyler helbrede ved Troens Bøn.

Forsølgelsens Aand vedbliver at ytte sig ude omkring, uagtet alle vore Freds-traktater, hvilket kan sees af følgende ede-lige Vidnesbyrd:

(Fortsættes.)

Blandinger.

Natten mellem 2den og 3die Juli gik en Række af svære Uveir hen over Lon-don. Et usædvanligt Antal Mennesker ihjelsloges af Lynilden.

60,000 Rusjere rykkte fra det caspiske Hav mod Khiva, for efter Overens-komst med Persien at tvinge Turtomanerne til Underkastelse. — I Ungarn herster stor Bevægelse, og man venter at en Opstand snart vil bryde løs. Ogsaa Galizien er i Begreb med at rejse sig, saa at Rusland har seet sig nødsaget til at sende Tropper derind, da de østerrigste Soldaters Antal sammesteds er for ringe til at dæmpe en Opstand. — Fra Rom hedder det, at 2,000 Mand pavelige Tropper vare af-gaaede til Perugia (een af de Byer, der havde sluttet sig til Sardinien) for at gjen-øprette Orden. Disse Tropper angreb Byen, men bleve først efter flere Timers Kamp Herre over den. Indbyggerne heldte lydende Dlie og gløbende Afte ned over Sol-daterne, og disse kastede Borgerne ud af Vinduerne. Efter Stadens Indtagelse udøvede Soldaterne de skjændigste og græseligste Volds-gjerninger. De Dødes Antal paa begge Sider beløber sig til 800. — I Slaget ved Solferino skal Østerrigernes Tab være 22,000 Mand, Franskmændenes 15,000 og Sardiniernes 9,000. I Hospita-lerne i Brescia ligge over 2,000 Østerrigere, som ere blevne saarede ved Solferino,

og som efterledes paa Valpladsen af deres Kammerater. — Antallet af de østerrigste Fanger, der bragtes til Frankrig før Solferinoslaget, beløber sig til 8,393 Mand. — 3,000 tyrolske Tropper ere blevne slagne tilbage med stort Tab af General Garibaldi. — Prinds Napoleon er indtruffen i de Allieredes Leir med 35,000 Mand. — 40,000 Franskmænd ventedes til Adriaterhavet, hvilke skulde angribe Østerrigerne fra den østlige Kant. 10,000 Mand ere allerede landede paa to af de dalmatiste Øer. — Egsaa Tyrkiet rustet sig af al Magt. Hæren er bragt op til 200,000 Mand, og der tales endog om at bringe dem op til 300,000, og Dardanellernes Fæstningsværker udvides og sættes i Krigsstand. — Frankrig rustet en Observationsarmee paa 172,000 Mand med 400 Kanoner med Tydskland. — Preussen og det tydske Forbund har ialt opstillet mod Frankrig 260,000 Mand med 900 Kanoner.

Der er nu mellem de Allierede og Østerrigerne sluttet en Vaabenstilstand til den 15de August.

Hs. Maj. Kong Oscar den 1ste er den 8de Juli afgaaet ved Døden, efter i 15 Aar at have beklædt Sverrigs og Norges Throne.

Keiseren af Frankrig har den 12te Juli skrevet til Keiserinden: Der er afsluttet Fred mellem Keiseren af Østerrig og mig. Grundbetingelserne for Freden ere: Der oprettes en italiensk Conføderation under Paven's Overpræsidium. Den østerrigste Keiser aftræder sine Rettigheder paa Lombardiet til Louis Napoleon, denne overdrager dem til Victor Emanuel. Den østerrigste Keiser beholder Venedig, som skal udgjøre en integrerende Deel af den italienske Conføderation. Der udstedes almindelig Amnesti.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
M. Nissen, Holland	7	"	"
L. C. Geertsen, Aarhus	28	"	"
C. Gudmundsen, Norge	23	"	10
Summa	58	"	10

Indhold.

	Side.		Side.
Prøvestenen for Principers Egthed	305.	Det store Frasald (fortsat)	315.
Bestaffenheden af Mormonismen	309.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	318.
Hjælpedelsens Gave	312.	Blandinger	319.
Redaktionens Bemærkninger	313.		

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzønsgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Vording.